

Det maa man erindre, naar Talen er om de Forhold, jeg her berører.

Der er et enkelt Punkt, som jeg savner i den Trontale, som jeg berørte til at begynde med; jeg vilde nemlig gerne føje mit Ønske om Genfremsættelse af Banklovsforslaget til de Ønsker, som allerede er blevet fremsat flere Gange. Den danske Befolkning har endnu ikke glemt, hvad der gav Anledning til, at Spørgsmaalet om en Banklov blev levende paa ny; det var den Banksvindel, der var Tale om under og efter Krigen, og som vi jo nu i Løbet af ikke lang Tid vil faa præsenteret en Regning for. Men medens denne Udvikling var paa sit højeste, samlede Befolkningens Krav sig om, at nu maatte der endelig en Gang gøres Ende paa Bankdirektørers Myndighed til at disponere over Bankmidler efter Forgødtbefindende, navnlig i Selskaber, hvor de selv sad i Bestyrelsen. Og ligeledes var der et stærkt Krav om, at der maatte være en Grænse for, hvor stærkt en Bank i Forhold til sin egen Styrke kunde engagere sig med andre Selskaber. Det er lykkedes ganske godt at faa Regler herfor udtrykt i det Lovforslag, der er blevet enstemmigt vedtaget i Folketinget. Til de Ønsker, der har været fremme om at faa Forslaget fremsat paa ny, vil jeg altsaa gerne føje mit. Jeg tror, at det er en Sag af Vigtighed, og jeg tror, det er nødvendigt, at den bliver bragt i Orden. Jeg tror ogsaa at turde sige, at efter Udtalelser, der er faldet tidligere, var det en Forudsætning for denne Sags Ordning, at Rigsdagen traadte ind med et Laan paa 40 Mill. Kr. til Landmandsbanken; det var en ubetinget Forudsætning; og derfor ønsker jeg, at denne Forudsætning ikke brister, naar Landmandsbankens sag skal ordnes. Jeg opfordrer derfor den højtærede Handelsminister til at søge at flytte denne Sten paa Landmandsbankens Vej; jeg tror, den er stor nok til, at Landmandsbanken kan falde over den — og maaske mere til.

Jeg skal derefter sige nogle Ord om det Spørgsmaal i Trontalen, i hvilket jeg ikke er helt enig med den. Det drejer sig om Valgloven. Jeg ser jo af Trontalen og af, hvad man har berettet i nogle Aviser, at Regeringen paatænker en Ændring af Valgloven. Derimod har jeg egentlig ikke noget at indvende; men jeg maa mene, at saaledes som vor Forfatning har udviklet sig, er det en nødvendig Forudsætning for en saadan Revision af Valgloven, at denne Revision kommer til at gælde i begge Ender af denne Bygning.

Jeg har intet imod, at man reviderer Valgloven i Retning af at reducere Folketingsmændenes Antal. Om det saa skal være 120, som det er nævnt i Bladene, eller et andet Tal, er for mig ikke det afgørende; men det principielt afgørende er, at de to Ting følges ad, saa at der sker en Reduktion af Landstingsmedlemmernes Antal proportional med den Reduktion, som er paatænkt for Folketinget. Og selv om der maatte være Tale om at forelægge Forslag til Grundlovsændring — hvad jeg vilde mene maatte være nødvendigt i dette Tilfælde —, har jeg ikke det mindste derimod. Saa fik jo de Kræfter, der nu igennem Aar har agiteret med den stærke Stemning, der var i Befolkningen, Lejlighed til at understrege, hvor stærk den egentlig er. Nu forekommer det mig, at man ikke uden videre skal lovgive paa Grundlag af en Stemning, og jeg maa sige, at jeg ofte har hørt hos Vælgerne, at Rigsdagsmændenes Antal skal indskrænkes; men jeg har aldrig forstaaet, at det skulde effektueres paa den Maade, at det kun var Folketinget, der skulde indskrænkes.

Efter disse Bemærkninger vedrørende Trontalen gaar jeg over til det, som er det, vi egentlig skal forhandle om, nemlig Finanslovsforslaget og det forelagte Statsregnskab. Der er paa dette Statsregnskab et Overskud paa ca. 7 Mill. Kr.; og der var jo stor Jubel hos det ærede Medlem Hr. Stauning og hans Partis finansielle Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, i Anledning af dette Overskud. Men inden Partiet nu helt gaar til af Henrykkelse over disse 7 Mill. Kr., maa jeg maaske gøre opmærksom paa, hvorfra de egentlig stammer. Det ærede Socialdemokrati skulde se Statsregnskabet efter og se, hvor det er, man har sparet paa Udgifterne; det er nemlig for de to Trediedele Vedkommende paa Udgifter til Arbejde; der er sparet paa Anlægsudgifter ved Statsbanerne, ved Telefon og Postvæsen, ved Overbygning af Banelegemer under Driften, kort sagt, de $4\frac{1}{2}$ Millioner af de 6,9 stammer fra sparet Arbejde. Naar de Herrer næste Gang giver et Nummer i Tivolis Koncertsal forud for en Rigsdagssamlings Aabning, glem saa ikke at fortælle, paa hvilken Façon den daværende Regering ordnede Sagerne; naar de næste Gang holder Møde for at opfordre Regeringen til at sætte Arbejder i Gang, husk saa paa, ærede Socialdemokrati, hvorledes De selv administrerede! Det ærede Medlem Hr. Stauning var saa elskværdig, kan man maaske sige, at tillægge os og andre politiske